

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

ארוחת ערב משפחתיתפורסם ב17 באוקטובר 2008, 18:30 **בכללי**

יש איזה שהוא שלב בחיי הילדים שלנו שהם נפוצים להם לכל עבר בעיסוקיהם. להוא יש פעולה בתנועה. והוא קבע עם חבר ללמוד למבחן. והם מגיעים מבית ספר די מאוחר אז כבר טורפים ארוחת צהריים מאוחרת. ואיכשהו כך שמת לב ארוחת הערב מתמסמסת לה. ואיכשהו (כך שמת לב) מתמעטים להם השיחות מעבר לשיחות חדר ניתוח ("אמא אני צריך כסף"). "אמא תורך להסיע" "אמא יש מים חמים?" (כלומר, שיחות תפקודיות בעליל.

בהתחלה הייתה לי מן פנטזיה כזו שבכל ערב נסב כולנו סביב השולחן, מקולחי גוף, מסורקי פדחת. ונפתח "פרלמנט" משפחתי. בו נספר זה לזו לזה על חוויות היום. נשתף את בני הבית בחוויה נעימה ולא נעימה שעברה עלינו. ובקיצור, הכיתה שלי מהבוקר תעבור לערב.

אלא, שכפי שאמרתי איכשהו זה לא יוצא. וגם אם סופר נני תגיע אלינו הבייתה ותגיד שחייבים להתאמץ. איכשהו זה שוב לא יצא.

אבל ביום שישי אנחנו מקפידים על ארוחת ערב משותפת. אני אפילו מאד משתדלת לשאול את הסועדים לפני מה מאד מתחשק להם מרפרטואר המאכלים הענק שאני יודעת להכין.

והם דווקא די מתפרעים עם כל הטוב שנוחת עליהם ומתחילים: "אולי שניצל?" גרגור עצבני נשלח לעברם. ומשמעותו: "אתם יודעים שאני שונאת שונאת שונאת לטגן. הלאה". לבסוף אחרי הצעות מהצעות שונות נבחר התפריט המגוון. בו לכל אחד יש משהו שהוא ממש ממש אוהב. ואם הבית ממש אבל ממש לא שונאת להכין. מאז שח` פתח את מפעלי החמוצים שלו יש גם קינוח 😊.

כשהחיל אמור להגיע. אני שואלת אותו בחשש "מה להכין לך חמודי?" והוא שכבר אכל במהלך השבוע כל מיני מאכלי צבא מוזרים. לא מתגרה בגורלו ואומר בלאות: "מה שתרצי". מרוב הכרת תודה על כך שלא נשללה על הסף שום אופציה ממאכלי המומחיות שלי אני דואגת לפנק אותו במאכל מורכב וטעים (ולא רק בקנה מידה צהלי).

למעשה, התכוונתי לעשות את זה פשוט. (כי הרי האוכל הוא לא העיקר פה, נכון?). אבל איכשהו, זה לא אוהב עוף והיא לא אוהבת תפוחי אדמה, ולהוא ממש מתחשק קציצות כאלו טעימות. ופתאום אני מוצאת את עצמי כמו שף ניקולאי. קוצצת, טוחנת, מגלגלת ומפלפלת. זה מתחיל בשירת אדירים מלאה בשמחת חיים. ומסתיים בהמנון התקווה המזומזם על ידי לסיום ההכנות.

בשעה המיועדת מתקבצים מן החורים והכוכים. כל הרעבים. בהתחלה מישהו עוד מנסה לומר משהו למסובין. אך תוך דקה משתררת שתיקה מרוכזת. המתפתחים גופנית מעמיסים על צלחתם מכל טוב השולחן. ולועסים בעניין. מידי פעם מישהו עוצר לנשום. ואז הוא מסוגל לשתף את המסובין בהגיגיו. וכטוב לב בני הבית הם אפילו לפעמים משתפים פעולה עם ההפעלות החברתיות שאני מנסה לערוך להם.

ואז, נכנס בי שד הארוחות. "בואו נאכל כל ערב ככה". אני אומרת בחולמנות. שוכחת לרגע במה זה כרוך. "בסדר, בסדר". נוהם האמצעי. שאין לו שום בעיה שיכינו לו בעצם כל ערב איזה מעדן. "רק לא חביתות וביצים" הוא מסייג. "פנקייק" צוהלת הקטנה. "סלט" מסנן הח` סינון בריא. "אוי זה יהיה נפלא" אני רוצה לחבק בשמחה את בני הבית אשר מסכימים לגחמתי.

"אמא" לוחש לי האמצעי. "אולי נתחיל מיום אחד באמצע השבוע". יש הגיון בדבריו. דברים שנעשים מתוך שיקול דעת ובמתניות יש להם סיכוי להצליח. "צודק" אני מגיבה להצעתו. כולם נרגעים. והמזלגות והסכינים שוב מקשקשים בהנאה.

אנחנו מפנים, מדיחים ומסדרים. והשבוע מתחיל. טוב ראשון קרוב מידי לארוחת שישי. שני? יש לילד חדר כושר. אי אפשר. שלישי? ח' לומד לא נסעד בלעדיו. רביעי? לילדה יש חוג אי אפשר. חמישי? כבר קרוב שוב לשישי. אז נשאר רק שישי. הוא שאמרת.

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)